

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Sedemnajsto poglavje.

Pri mrliški sveči.

Kakor završé vršički dreves, in zašumi ves gozd, kadar pred hudo uro zapiše hladna sapa, tako je zašumelo in završalo po Bukovici in po celi dolini, ko se je raznesla novica, kakšni snubači so prišli k Poljakovim in zasnubili Brigito.

Ženice, stare in mlade, pa ne samo ženice, tudi možje so vkupaj stikali glave in se radovedno popraševali, kdo neki je pregovoril Stoparja, da je dovolil svojemu sinu, da vzame Brigito. Prej še slišati ni hotel ničesar o tej zvezi in besno je vzrožil, če ga je kdo spomnil razmerja med njegovim sinom in Brigito. Ná, zdaj se je pa naenkrat tako predrugačil, da je šel sam s sinom snubit Brigito! Kdo neki ga je pripravil tako daleč? Ugibali so ljudje, ugibali, a zaman! Izvedeti niso mogli ničesar. Stopar se je samo smehljal, če ga je kdo vprašal o tej stvari, povedati pa ni hotel nobene besede. Janko in Poljak, ki sta edina še vedela, kdo je znal tako omečiti Stoparja, sta pa tudi molčala. Hotela je tako Maruška, češ naj ugibljejo ljudje in naj se jezé, ko si ne bodo znali razložiti dogodka. Celo

Brigiti niso hoteli izdati cele skrivnosti, s katero je Maruška omeščala Stoparjevo srce. Ko bo vsa stvar izvršena, naj jo izve, prej ne — je velela Maruška.

Izvečine so ljudje privoščili Brigiti tako bogatega ženina in ji čestitali. Kajpada nekateri so ji bili tudi nevošljivi, zlasti premožnejša dekleta, ki so sama gojila nade, da bodo prišla na Stoparjev dom. Ta dekleta so bila pač lahko žalostna, ko so izvedela novico. Toda najbolj žalosten je bil pa te novice — Tončkov Anton.

Dolgo ga je tresla mrzlica. Naposled je vendar okreval in kmalu postal zopet prejšnji veseli, zabavno-smešni Anton. Ko je pa slišal, da je Stoparjev Janko zasnužil Brigito in da je že vse dogovorjeno, je od žalosti zajokal, da se je razlegalo daleč naokrog, šel v skedenj, se zaril v seno in tam prebil dva dni in dve noči brez jedi in brez pijače. Lakota ga je čez dva dni prisilila, da je prišel zopet na dan. Ali žalost ni več izginila z njegovega obraza. Hodil je okrog ves potr in pobit. Vsa prejšnja veselost ga je minila. Vedno mu je šlo na jok...